

Elbocsátott szolga

*Igehirdetés Krähling Dániel temetésén (Lk 2,29–31)**

■ ARADI ANDRÁS

„Most bocsátod el, Uram, szolgálodat beszéded szerint békességgel, mert meglátta szemem üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára, hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak és dicsőségül népednek, Izráelnek.” (Lk 2,29–31)

Egy idős ember imádsága szólal meg vigasztalásként. Aki már – mondhatni – sok mindent megélt, aki végigélte, -imádkozta életét, betöltekezik azzal, hogy kezében fogja a kisgyermeket, aki a világ Megváltója. Ez az az élmény, ez az a pillanat, amikor azt mondja: Most már békén megyek, mert meglátta szemem az üdvösséget, a lényegét, akiért érdemes élni, aki a teljességet jelent számomra.

Ugyanez a gondolat van bennem, amikor Dani bácsira gondolok. Tudta, hogy közel van a vég. Felkészülten várta, hogy találkozzon azzal, akiről egész életében tanúságot tett. Jézus Krisztus világosságul érkezett meg ebbe a világba, hogy minden ember közelebb kerülhessen Istenhez, az Úrhoz, aki teremtő, megváltó és megszentelő Isten, és élete legyen, örök élete.

* Elhangzott 2024. január 26-án a bonyhádi evangélikus temetőben.

Hálát adunk Istennek a kegyelemért, hogy elhívta, megszólította őt arra, hogy szolgálja legyen az evangéliumnak.

Lelkészcsaládba született Gyönkön, ami egyáltalán nem jelenti egyértelműen azt, hogy valaki közelebb jut Istenhez. Tudta ő is: ezt mindenkinek személyesen kell megküzdenie a maga életében. Talán ő maga sem gondolt arra, hogy nemcsak lelkészként fog szolgálni, hanem ráadásul abban a közösségben, amelyben felnőtt. Nem könnyű feladat volt számára helytállni édesapja után a bonyhádi gyülekezetben, de megszerették, német anyanyelve miatt közel tudott jutni az itt élők szívéhez, lelkéhez. Egy idő után nemcsak Bonyhádon és környékén, de az egész egyházmegyében is gondot viselt a gyülekezetekre. Esperesként sokan feltekintettek rá, hiszen szeretettel, megértéssel állt hozzá ezekhez a közösségekhez.

Hálát adunk Istennek a családjáért. Boros Piroskával 1969-ben kötöttek házasságot, négy gyermeket neveltek fel, és abban a szeretetben, egymásra figyelésben éltek meg a mindennapokat, amely házasságuk ötvennégy esztendején keresztül végigkísérte életüket. Nagy öröm volt a legutolsó közös karácsonyi alkalom is, amikor együtt lehettek. Közös kincsük volt a zene, különösen is Johann Sebastian Bach művei. A kóruséneklés meghatározó volt életükben. Nem véletlen, hogy bekapcsolódott a szekszárdi Madrigál kórus munkájába, és Bach kantátáinak előadására teret és lehetőséget biztosított éveken keresztül. Ebben is az ige megszólalásának lehetőségét látta. Szólni, énekelni a világban megjelenő világosságról, Krisztusról.

Hálát adunk Istennek azért, hogy szívügye volt a különböző kapcsolatok építése, ápolása. Fiatalokkal megélni a közösséget akár Kismányokon, akár másutt. Németországiakkal – különösen is az erdingi testvérekkel – megélni találkozásokat. Bonyhád városában a rendszerváltást követően újjáépíteni a demokratikus alapokra épülő vezetést. Elindítani újra egyházi úton a nagy múltú gimnáziumot, hogy világító oszloppá legyen Tolna megye iskolái között. Részt venni egyházunk zsinatának munkájában, újraépítve az immár szabadon működő egyházi közösségek szervezeti alapjait. Irodalmi válogatásaival kiegészítve minden évben újat mondani, írni a gyülekezet *Kis-harang* újságjába ünnepek alkalmával. És pásztorolni azokat a közösségeket, amelyek rábízattak. Csak néhány felvillantott pillanat, amikor ugyanaz a tűz indította, motiválta a mélyben: Krisztust szólni, képviselni, továbbadni minél több embernek. Mindezt igényességgel, mély teológiai tudással és bizalommal teljes szeretettel.

Látni, megérteni és megélni, hogy egész életünk abban a Krisztusban válik teljessé, akit egykor Simeon a kezében tartott. Aki mindezt hiszi és vallja, az tud így imádkozni, ahogyan énekeljük is Luther énekében: „*Most bocsátod el, Uram, szolgálodat beszéded szerint békességgel*”, vagy ahogyan felhangzott abban a 106-os kantátában. Mert az az út, amely előttünk van, Uram, Krisztusom, hozzád vezet. Hiszen te magad mondtad: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet. Aki hisz énbenem, ha meghal is, él.*”

Most, amikor a földi életpálya véget ért, elbúcsúzunk szerettinktől. De abban a hitben és remény-ségben búcsúzunk tőle, hogy egykor majd mindannyian együtt áldjuk és együtt magasztaljuk az Úr nevét. Ámen.